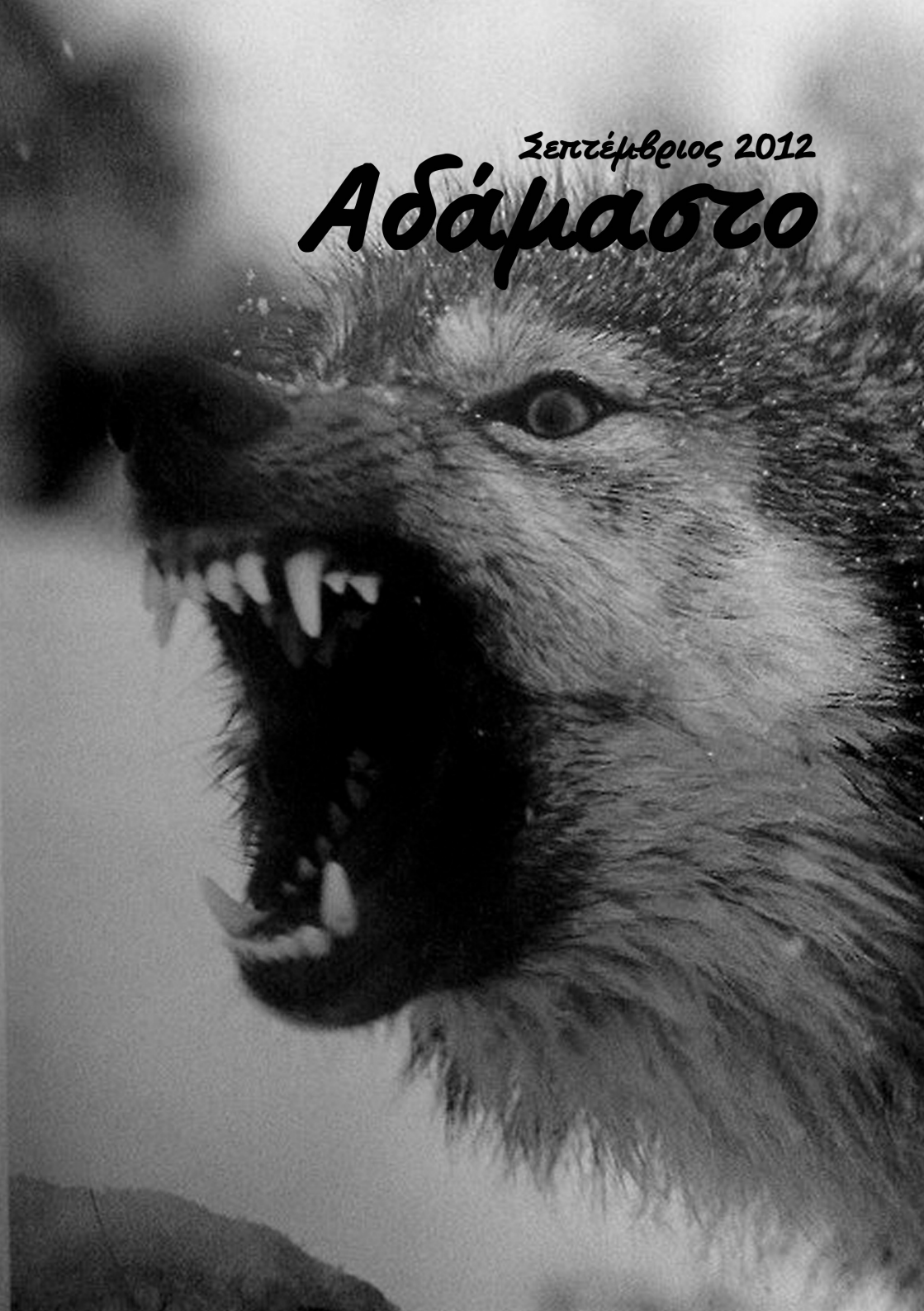

Σεπτέμβριος 2012

Αδάμαστο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ενάντια στις εμπολιμίες διαδικασίες,
εξεγερση και αγώνας για την αναρχία

Καμία ανοχή στη βιομηχανία γούνας

Είναι ο καπιταλισμός;

Μεταφρασμένα κείμενα

Θέλουμε να παραμοηουθούμε τα λαμπερά αστέρια ...

Καταστρέφοντας Τη Βιομηχανική Κοινωνία
[Craig Marshall]

Ενάντια στην μαζική κοινωνία [Marco Camenisch]

Αριστερά; Όχι ευχαριστώ!
[John Zerzan]

Ενάντια στις ευποχιμίες διαδικασίες, εξέγερση και αγώνας για την αναρχία

Τρεις πολιτικοί έβγαζαν λόγο σε μια πλατεία. Ο πρώτος είπε: «Το δικαίωμα της ψήφου κατακτήθηκε με το αίμα αγωνιστών. Ψηφίστε με για να βελτιώσω τη δημοκρατία μας και να αυξήσω τις κοινωνικές παροχές». Μετά ο δεύτερος είπε: «Ψηφίστε με για να ξεπεράσουμε την κρίση με την ανάπτυξη της οικονομίας και την προώθηση νέων τεχνολογιών, που είναι φιλικές προς το περιβάλλον». Τέλος, ο τρίτος είπε: «Ψηφίστε με για να οργανώσω το χάος, ναβάλω τάξη στους δρόμους, να μειώσω την ανεργία και τους φόρους». Κάποιοι απ' το κοινό τους χειροκρότησαν και κάποιοι άλλοι τους γιούχαραν. Και εκεί που η φιέστα μάλλον έφτανε στο τέλος της μια φωνή που δεν ήξερε να μιλάει καλά την γλώσσα των πολιτών και ακουγόταν σαν να έβγαине από τη γη, είπε: «αφήστε το χάος να ρέει παντού, κάψτε το κράτος και τις μηχανές».

Ο θεσμός των εκλογών παρουσιάζεται από το κράτος και τους μηχανισμούς προπαγάνδας του ως η ύψιστη δημοκρατική διαδικασία, όπου μέσω αυτών εξασφαλίζονται και αποτυπώνονται τα συνταγματικά δικαιώματα των πολιτών μιας χώρας. Και όντως κάπως έτσι είναι τα πράγματα. Γι' αυτό αν δούμε τι είναι η κάθε μια έννοια όπως αυτή της δημοκρατίας, των συνταγματικών δικαιωμάτων, του κράτους και του πολίτη θα δούμε ως ένα βαθμό και τους λόγους για τους οποίους επικρατούν η εκμετάλλευση και η ανελευθερία σε κάθε τους μορφή.

Οι εκλογές χρησιμοποιούνται ως ένα μέσο για την εύρυθμη λειτουργία του πολιτεύματος της δημοκρατίας. Ενός πολιτεύματος το οποίο ουδέποτε είχε σχέση με την καθολική ελευθερία των ανθρώπων, των μη ανθρώπινων όντων και γενικά του φυσικού κόσμου. Τα περιβόητα ανθρώπινα δικαιώματα τα οποία κατοχυρώνονται από το σύνταγμα του κράτους είναι η κατακρεούργηση της ελευθερίας. Το κράτος επιβάλλεται, εκβιάζει, καταστέλλει και φυλακίζει για να διατηρείται η τάξη σε ένα μηχανοποιημένο κόσμο, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών και τεχνοκρατών. Η ελευθερία από την στιγμή που παραχωρείται ή διασφαλίζεται μέσα από ένα μηχανισμό όπως το κράτος δεν είναι ελευθερία αλλά σκλαβιά.

Οι εκλογές είναι μια διαδικασία –επινόημα της πολιτικής ή αλλιώς ένα πολιτικό επινόημα της κυριαρχίας. Στα πλαίσια των νόμων και των θεσμών της πολιτείας, ο πολίτης καλείται στην ουσία να αναπαράγει την ίδια την εξουσία. Οι ιδιότητες του πολίτη και του ψηφοφόρου προσδίδονται και νομιμοποιούνται

από το κράτος και σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να αμφισβητήσουν ως τέτοιες την δομική σύσταση του κράτους, παρά μόνο με έμμεσο τρόπο να καθορίσουν ποιος θα το διαχειρίζεται για ένα χρονικό διάστημα.

Η διαδικασία των εκλογών είναι συνυφασμένη με το αντιπροσωπευτικό σύστημα της δημοκρατίας που επικράτησε κυρίως μετά την πτώση του φεουδαρχικού συστήματος και των μοναρχιών. Οι εκλογές δεν είναι ένα διαχρονικό φαινόμενο στην ιστορία των ανθρώπων αλλά είναι συνδεδεμένες με μια μορφή οργάνωσης της κοινωνίας η οποία χαρακτηρίζεται από την πολυπλοκότητα των σχέσεων και των δομών της και η οποία κυριαρχείται και οργανώνεται από το κράτος. Για αυτό το λόγο θα ήταν κάπως οξύμωρο να αναγάγουμε φαντασιακά το θεσμό των εκλογών σε απελευθερωμένες συνθήκες.

Στην ουσία ο θεσμός των εκλογών εντοπίζεται μόνο ως ένα μέρος μιας συνολικότερης κατάστασης. Δεν είναι ένα μεμονωμένο συμβάν για την επιλογή αντιπροσώπων και διαχειριστών της κοινωνίας. Εκτός από βασικό μέρος της δημοκρατίας αποτελεί και κομμάτι του παγκοσμιοποιημένου συστήματος κυριαρχίας. Το παγκοσμιοποιημένο σύστημα υπάρχει ως τέτοιο χάρη στις τεχνολογικές του δομές και την υπερεκμετάλλευση και κατασπατάληση των ορυκτών της γης ως πηγή ενέργειας.

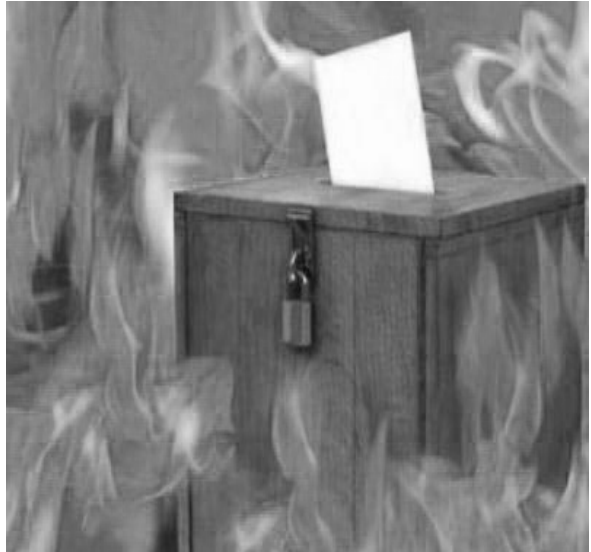
Η εναντίωση στις εκλογικές διαδικασίες δεν είναι μια άνευ αιτίας αντιπολιτική στάση και ιδεοληψία αλλά μέρος μιας συνολικής άρνησης και εναντίωσης στο τεχνολογικό σύστημα. Ενα σύστημα που κρατάει αιχμάλτους όχι μόνο σε ορατά αλλά και σε αόρατα κελιά-μέσω των θεσμών του- τους ανθρώπους και τα άλλα αισθανόμενα όντα αυτού του πλανήτη. Ενα σύστημα που λειτουργεί όχι μόνο χάρη στον έντονο καταμερισμό εργασίας και την εξειδίκευση αλλά στην κατ' ουσίαν κυριαρχία της τεχνοκρατίας. Δηλαδή στους πάσης φύσεως ειδικούς, εμπειρογνώμονες και αυθεντίες. Η τεχνολογική πρόοδος και η επιβολή της βιομηχανικής παραγωγής ενώ πλασάρονται ως απελευθερωτικές καταστάσεις, έφτασαν στο σημείο να μηχανοποιήσουν και να ορίσουν τη ζωή των ανθρώπων και να επηρεάσουν καταστροφικά τον φυσικό κόσμο. Η επικράτηση του τεχνολογικού συστήματος προϋποθέτει αλλά είναι και η αιτία της ύπαρξης της ανισότητας μεταξύ των ανθρώπων, των εξουσιαστικών σχέσεων και της συνολικής αλλοτρίωσης. Σε ένα κόσμο ο οποίος είναι δομημένος έτσι ώστε να πρέπει να αποφασίζουν για τη βιωσιμότητά του συνολικά αλλά και για κάθε επιμέρους θέμα κάποιοι ειδικοί-αυθεντίες, η ανθρώπινη προσωπικότητα υποβιβάζεται στο επίπεδο του ψηφοφόρου, επειδή απλά "δεν ξέρει και δεν γνωρίζει" ή επειδή δεν μπορούμε να

αποφασίζουμε όλοι για λεπτά ζητήματα.

Από την άλλη η απελευθερωτική δράση επιδιώκει να διαλύσει τους διαχωρισμούς, την εξειδίκευση, τον κατακερματισμό της ζωής επιδιώκοντας την απόλαυση του ενιαίου είναι και της αρμονίας με το φυσικό κόσμο.

Οι εκλογές δεν είναι ένα κοινωνικό κεκτημένο ούτε έχουν σχέση με κάποιου είδους απελευθέρωση. Είναι άλλη μια διαδικασία φτιαγμένη από τη κυριαρχία, ένα εργαλείο για να εκτονώνεται η κοινωνική οργή και να διατηρείται η κοινωνική τάξη και ομαλότητα. Ένα θεσμικό εργαλείο για να ανανεώνεται και να διατηρείται το κράτος. Μέσω των εκλογών εξασφαλίζεται η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ της κοινωνίας, εκμεταλλευτών και εκμεταλλεζόμενων, για τη θεμελίωση της κυριαρχίας. Μέσα από διαδικασίες συμμετοχής η εξουσία επιβάλλεται πιο εύκολα και γίνεται πιο αποδεκτή διαμοιράζοντας τις ευθύνες, ενώ οι εκμεταλλεζόμενοι προσδοκούν κάποια

οφέλη. Μέσω των εκλογών αναπαράγεται η ψευδαίσθηση ότι υπάρχει δυνατότητα να αποφασίσουμε για τη ζωή μας, ενώ στην ουσία ψηφίζοντας λέμε: θέλουμε και άλλο κράτος και άλλη εξουσία. Ακριβώς όμως επειδή ένας πολίτης είναι και ιδιοκτήτης έχει κάποια συμφέροντα μικρά ή μεγάλα και προσδοκά να βελτιώσει την θέση του μέσα στο σύστημα.

Κανένας άνθρωπος δεν θα άφηνε το κράτος να καταχράζεται την ελευθερία του αδιαμαρτύρητα αν δεν είχε να περιμένει κάτι ως αντάλλαγμα. Έτσι οι εκλογές εκτός των άλλων είναι μια διαπλοκή συμφερόντων, ένα αλισβερίσι ανταλλαγών και υποσχέσεων. Δουλεύει πιο καλά το σύστημα εκμετάλλευσης ή μια φυλακή από τη στιγμή που οι εκμεταλλεζόμενοι συμμετέχουν στη σωστή λειτουργία τους και περιμένουν κάποια ανταλλάγματα ή μια ευνοϊκότερη διαχείριση.

Η ιδιότητα του πολίτη κατοχυρώνεται μέσα από τους μηχανισμούς και τη γραφειοκρατία του κράτους. Για να διατηρείται η μαζική πολυπλοκότητα της

σημερινής κοινωνίας και του βιομηχανικού –τεχνολογικού συστήματος, είναι απαραίτητο να υπάρχουν ένα σωρό από έγγραφα, πιστοποιητικά, ταυτότητες, επικυρώσεις κλπ. Ο άνθρωπος για να υπάρχει σε αυτή τη συγκυρία είναι απαραίτητο να έχει νομική υπόσταση που να ελέγχεται από ένα μηχανισμό. Η ιδιότητα του πολίτη είναι μια φορεσιά που δεν την είχε ο άνθρωπος όταν ήταν ελεύθερος. Ο ρόλος του πολίτη είναι αντίστοιχος ενός γραναζιού μιας μηχανής, δηλαδή της μαζικής κοινωνίας. Ο πολίτης είναι εγκλωβισμένος οικειοθελώς ή όχι στο ρόλο του, επειδή μέσω αυτού του ρόλου εξασφαλίζονται τα ιδιωτικά του συμφέροντα και η ιδιοκτησία του, αν έχει.

Χωρίς την ιδιότητα του πολίτη τα ανδρείκελα της κρατικής μηχανής μπορούν να σε λυπηθούν ή να σε τσακίσουν. Για αυτό όσοι υποστηρίζουν την ύπαρξη κράτους λένε: “είμαστε πολίτες αυτού του κράτους, πληρώνουμε φόρους και για αυτό έχουμε δικαιώματα”. Κάποιοι άλλοι λένε: “νομιμοποιήστε τους μετανάστες, δώστε τους πολιτικά δικαιώματα για να διευρύνουμε το κράτος μας”. Ενώ οι αναρχικοί λένε “όχι άλλη εκμετάλλευση ας καταστρέψουμε το κράτος και ό,τι πηγάζει από αυτό”.

Ο πλουραλισμός των απόψεων των κομμάτων που συμμετέχουν στη διαδικασία δεν είναι δείγμα κάποιας ελευθεριότητας της δημοκρατίας, αλλά ένα μέσο για να αφομοιώνονται όσο το δυνατόν πιο πολλοί άνθρωποι στους μηχανισμούς της εξουσίας. Στο σημείο αυτό διακρίνεται και ο ρόλος των αριστερών κομμάτων στο να ενσωματώνουν τους διαφωνούντες με τις κυβερνητικές επιλογές και να απορροφούν τους κραδασμούς της κοινωνικής δυσαρέσκειας.

Ενα ακόμα εκλογικό πανηγύρι πλησιάζει. Σε μια χρονική στιγμή που οι εκμεταλλευτικές συνθήκες εντείνονται στον ελλαδικό χώρο από τη μεριά της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας. Οι αναδιαρθρώσεις και μετεξελίξεις που συντελούνται στο τεχνο-βιομηχανικό σύμπλεγμα σε παγκόσμιο επίπεδο, αναδιαμορφώνουν του όρους και τις συνθήκες επιβολής του, πάνω στο μεγαλύτερο κομμάτι του τοπικού και μη πληθυσμού. Οδηγώντας τον να ζει κάτω από ασφυκτικότερες συνθήκες εξαθλίωσης, ελέγχου και τσιμέντου, σε μια αέναη διαδικασία εξημέρωσης.

Οι εκμεταλλευτικές και εξουσιαστικές συνθήκες για να μπορέσουν να προχωρήσουν υπό το δημοκρατικό δρόμο και να γίνουν ακόμα πιο οδυνηρές, χρειάζονται την απαραίτητη συναίνεση και εντολή του κοινωνικού σώματος. Δηλαδή το υποταγμένο κοινωνικό σώμα, να ζητήσει δια μέσου της ψήφου περαιτέρω υποταγή. Τώρα, το αν οι διαχειριστές της εξουσιαστικής

βαρβαρότητας θα προέρχονται απ'το μπλοκ των λεγόμενων μνημονιακών ή αντιμνημονιακών καθώς και άλλα ερωτήματα του τύπου, αν θα ενισχυθεί η αριστερά που υπόσχεται ενδοσυστημικές αντιστάσεις εντός-εκτός κοινοβουλίου ή αν θα ενισχυθεί το μέτωπο του ακροδεξιού κομματιού του συστήματος με την είσοδο της χρυσής αυγής στο μπουρδέλο του κοινοβουλίου είναι ερωτήματα μικρής σημασίας. Σημασίας που περιορίζεται σε μια σκοπιά ανάγνωσης των κινήσεων και αναδιατάξεων του κρατικού μηχανισμού. Ουσιαστικά αδιάφορα όμως για εκείνους και εκείνες που προσδοκούν την καταστροφή του κράτους και των δομών του, τη διάλυση των κοινωνικών εξουσιαστικών σχέσεων και ρόλων.

Αυτές οι εκλογές, όπως και κάθε άλλη εκλογική διαδικασία, δεν έχουν καμιά ιδιαίτερη σημασία από την αναρχική και απελευθερωτική οπτική. Αντιθέτως, οι κάθε λογής πολιτικοί και δημοσιογράφοι έχουν κάθε λόγο να αναδεικνύουν αυτές τις εκλογές ως μία από τις σημαντικότερες της μεταπολίτευσης, λόγω συνθηκών "κρίσης" σε μια προσπάθεια τρομοκράτησης και "ενεργοποίησης" του κόσμου στέλνοντας και τον λιγότερο αφελή στις κάλπες.

Αυτές οι εκλογές έρχονται από τη μία να αμβλύνουν την κοινωνική δυσαρέσκεια και από την άλλη να κλείσουν τα στόματα σε αυτούς που μιλάνε για κοινοβουλευτικό πραξικόπημα και περί αντισυνταγματικής κυβέρνησης Παπαδήμου. Λες και ο μηχανισμός που έχει τη δύναμη να επιβάλει ένα νόμο δεν έχει και τη δύναμη να τον παρακάμψει οποιαδήποτε στιγμή εξυπηρετεί τα συμφέροντα της κυριαρχίας.

Οι εκλογές στοχεύουν ακόμα μια φορά στο να εκβιάσουν τη μεγάλη πλειοψηφία του κοινωνικού χώρου να δηλώσει συναίνεση απέναντι στις επιλογές των κυρίαρχων. Ενα από τα διλήμματα που μπαίνουν είναι αυτό της εισόδου και άλλων εθνικιστών στη βουλή. Το ζήτημα όμως παραμένει το ίδιο, όχι αν θα μπουν και άλλοι εθνικιστές στη βουλή αλλά αν θα αφήσουμε να υπάρχει βουλή και κράτος.

Όπως έχει φανεί μέσα από την εμπειρία και την πραγματικότητα τόσων και τόσων χρόνων υποτέλειας από την κρατική μηχανή, δεν μπορούμε να απαλλαχτούμε απ'αυτήν μέσα από κανενός είδους πολιτικό δρόμο. Πόσο μάλλον όταν ο δρόμος αυτός έχει χαραχθεί από τις επιλογές της κυριαρχίας και τις ανάγκες της βιομηχανικής και μαζικής κοινωνίας. Καμιά σημασία δεν έχει αν ο δρόμος αυτός έχει την ονομασία της δημοκρατίας με όλες τις αμεσοδημοκρατικές ή εργατικές της παραλλαγές. Η επιβεβαίωση λοιπόν της υποτέλειας και της σκλαβιάς βρίσκεται και σε όποιον θεωρεί ότι η εκλογική διαδικασία αποτελεί ένα αναφαίρετο δικαίωμα του καθενός, ένα ακόμα

δημοκρατικό κεκτημένο, ένα όπλο στα χέρια της κοινωνίας. Τα σκλαβωμένα μυαλά παράγουν σκλαβωμένη σκέψη. Η άρνηση της εξουσίας περνάει και μέσα από την άρνηση συμμετοχής σε οποιαδήποτε εκλογική διαδικασία. Ως αναρχικοί δεν μας ενδιαφέρει αν οι άθλιοι διαχειριστές της ζωής μας θα έχουν δεξιό, αριστερό ή επαναστατικό προσώπείο. Κάθε ψήφος είναι μια πράξη συναίνεσης στη συνέχιση αυτής της αθλιότητας που παράγει το βιομηχανικό-τεχνολογικό σύστημα και η κυριαρχία στο σύνολο της. Μας ενδιαφέρει η οριστική και ολοκληρωτική καταστροφή της.

Η συνολική μας εναντίωση στο παγκοσμιοποιημένο τεχνολογικό σύστημα δεν είναι απλά για να μην ζήσουμε εμείς σαν δούλοι (αν και είμαστε κάποιου είδους μεταβιομηχανικοί σκλάβοι- γρανάζια μιας μεγαμηχανής) αλλά να μη ζει κανένας άνθρωπος ή άλλο πλάσμα ως τέτοιο.

Η άρνηση συμμετοχής σε οποιαδήποτε εκλογική διαδικασία ως μια συνειδητή πράξη άρνησης σε ένα θεμελιακό θεσμό της δημοκρατίας σίγουρα δεν είναι το μόνο που μπορεί να κάνει κάποιος για να αντιπαρατεθεί στην κυριαρχία αλλά είναι ένα κομβικό σημείο ξεκαθαρίσματος για το τι θέλουμε, αναρχία ή κυριαρχία.

Μια ζεστή μέρα του καλοκαιριού μια πόλη που είχε αηδιάσει ακόμα και η ίδια με τον εαυτό της είπε στους ανθρώπους στη γλώσσα τους την οποία την ήξερε καλά “Γιατί με χτίσατε αφού μπορείτε να ζείτε μες στα δάση;”

Καμιά ανοχή στη βιομηχανία γούνας

Από την 28η Μάρτη μέχρι την 31η Μάρτη είναι προγραμματισμένη να διεξαχθεί η 2η Διεθνής έκθεση γούνας στην Αθήνα. Αυτή η φιέστα μπορεί να εκληφθεί μόνο ως ένα προκλητικό γεγονός που με περίσσια αλαζονεία εκθειάζει προϊόντα που προέρχονται από ακραία εκμετάλλευση, βασανισμό και θάνατο.

Εμποροι πτωμάτων από όλο τον κόσμο θα έρθουν για να συμμετάσχουν στις αγοραπωλησίες, την προώθηση και διαφήμιση των προϊόντων γούνας. Η 2η Διεθνής έκθεση γούνας δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός αλλά εντάσσεται μέσα στη συνολικότερη προσπάθεια που γίνεται από μέρους των γουνέμπορων τα τελευταία δύο χρόνια για την προβολή και εδραίωση της βιομηχανίας τους. Στα πλαίσια αυτά ιδρύσανε τα τελευταία χρόνια τον Σύνδεσμο ελλήνων γουνοποιών. Στόχος τους είναι μέσα από την διαπλοκή με κρατικούς θεσμούς, ιδιωτικούς φορείς και πολιτικούς να καταστήσουν την ελληνική γουνοποιία

διεθνώς ανταγωνιστική, πλάσάροντας παράλληλα το γουνεμπόριο ως μια διέξοδο από την λεγόμενη οικονομική κρίση. Ως άλλοθι για την εκμετάλλευση και τις μαζικές δολοφονίες ζώων χρησιμοποιούνε την ύπαρξη και το άνοιγμα νέων θέσεων εργασίας. Ήδη η Καστοριανή γούνα αποτελεί το 10% της παγκόσμιας αγοράς αποφέροντας τεράστια οικονομικά κέρδη και συνάλλαγμα πάνω από 400 εκατομμύρια δολάρια στο κύκλωμα του γουνεμπορίου στην Ελλάδα.

Στεκόμαστε ενάντια στη βιομηχανία γούνας επειδή είναι ένας εξουσιαστικός μηχανισμός που απορρέει από ένα καταναλωτικό πρότυπο που αδιαφορεί για τις συνέπειες που αποφέρει σε συναισθανόμενα πλάσματα και

γενικότερα στον φυσικό κόσμο. Εκατομμύρια ζώα εξαναγκάζονται να επιβιώνουν σε άθλιες συνθήκες μέσα στα εκτροφεία μέχρι τη θανάτωσή τους. Στοιβαγμένα μέσα σε στενά κλουβιά, αποκομμένα από το φυσικό τους περιβάλλον και αποστερούμενα κάθε φυσικής δραστηριότητας, εκτρέφονται και θανατώνονται για ένα και μοναδικό λόγο: την γούνα τους. Πολλές φορές τα ζώα σε συνθήκες αιχμαλωσίας προβαίνουν σε αυτοακροτηριασμούς αλλά αναπτύσσουν και ένα σωρό συμπτώματα και ασθένειες λόγω του εγκλεισμού τους και των άσχημων συνθηκών εκτροφής. Ο θάνατος τους δεν επέρχεται μέσα από φυσικά αίτια, αλλά επιβάλλεται την χρονική στιγμή κατά την οποία ικανοποιούνται οι ανάγκες της παραγωγής, συνήθως σε πολύ νεαρή ηλικία.

Οι συνέπειες της βιομηχανίας γούνας στο περιβάλλον είναι πολύ μεγάλης κλίμακας. Κυρίως η εκτεταμένη χρήση χημικών ουσιών για την επεξεργασία του δέρματος, τα απόβλητα, που αποτελούνται κυρίως από τα γδαρμένα κουφάρια, και οι μεγάλες ποσότητες κοπράνων καταλήγουν στα οικοσυστήματα γύρω από τις βιομηχανίες καταστρέφοντας τα. Παρ' όλες τις καταστροφές που έχουν σημειωθεί μέχρι σήμερα στα οικοσυστήματα οι βιομήχανοι μέσα από τις καμπάνιες τους έχουν το θράσος να υποστηρίζουν ότι η παραγωγή γούνας

είναι φιλική προς το περιβάλλον.

Η βιομηχανία γούνας δεν είναι μια διαδικασία ξεκομμένη από το υπόλοιπο σύστημα εκμετάλλευσης και τις εξουσιαστικά διαμορφωμένες κοινωνικές συνθήκες. Ο τρόπος ζωής μας, ο οποίος καθορίζεται με βάση την αλλοτρίωση από τον φυσικό κόσμο είναι απόρροια της εξάρτησής μας από τους μηχανισμούς του κράτους και του βιομηχανικού –τεχνολογικού συστήματος. Οι απαιτήσεις της συνεχώς ανασχηματιζόμενης κυριαρχίας (λόγο των τεχνολογικών και επιστημονικών εξελίξεων και των απαιτήσεων της βιομηχανικής παραγωγής) οδηγούν στη διαμόρφωση πολύπλοκων κοινωνικών σχέσεων, οι οποίες για να διευθετηθούν πρέπει να υπάρχει η παρέμβαση του οικονομικού συστήματος με την επιβολή διευρυμένων εμπορευματικών κανόνων.

Η μόδα και τα καταναλωτικά πρότυπα έρχονται ως συνέπεια της επεκτατικής πρακτικής για την διαίωνιση της κυριαρχίας. Η βιομηχανία γούνας που στην πραγματικότητα δολοφονεί για να παράγει άχρηστα προϊόντα για χλιδατούς καταναλωτές είναι ένας κλάδος της παραγωγής που ενσαρκώνει όλη την σκληρότητα του πολιτισμού απέναντι σε καθετί φυσικό και συναισθανόμενο. Παράλληλα ο κλάδος αυτός έρχεται να ενισχύσει και να διαιωνίσει την κυριαρχία αναπτύσσοντας παραγωγικές διαδικασίες που ενισχύουν το οικονομικό σύμπλεγμα.

Το δόγμα του ανθρωποκεντρισμού και της ανωτερότητας του ανθρώπινου είδους έναντι των άλλων ζώων και της φύσης γενικότερα είναι η ιδεολογία που συντηρεί τον πολιτισμό και το ιδεολογικό κατασκεύασμα περί ανθρωπότητας. Τα σημερινά αδιέξοδα και προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι ανθρώπινες κοινωνίες και το αβέβαιο μέλλον της βιόσφαιρας έχουν τις ρίζες τους στον ιδεολογικό και υλικό διαχωρισμό του ανθρώπου από τον φυσικό κόσμο και την βίαιη εγκατάλειψη της αρμονικής συμβίωσης με τα υπόλοιπα στοιχεία και πλάσματα της φύσης.

Το κράτος και το βιομηχανικό –τεχνολογικό σύστημα έτσι όπως καθορίζουν το μοντέλο του τρόπου ζωής της κοινωνίας, επηρεάζουν καταστροφικά τη γη και τα ζώα. Γι' αυτό η επιδίωξη μας δεν είναι απλά το κλείσιμο της βιομηχανίας γούνας αλλά η συνολική καταστροφή των δομών της κυριαρχίας. Για μας η εναντίωση στη βιομηχανία της γούνας και το πρόταγμα της απελευθέρωσης των ζώων εντάσσεται στην συνολική μας εναντίωση και τον αγώνα για την καταστροφή του κράτους και του πολιτισμού. Για την ελευθερία συνολικά του φυσικού κόσμου, της γης, των ανθρώπων και των άλλων ζώων. Ετσι δεν έχουμε την ψευδαίσθηση ότι μια μεταρρύθμιση του τεχνολογικού συστήματος θα φέρει την ολική απελευθέρωση και γι' αυτό δεν έχουμε κανένα αίτημα στο

κράτος.

Ο αναρχικός απελευθερωτικός αγώνας εμπειριέχει την αποδόμηση των δογμάτων της κυριαρχίας. Την διαδικασία κατανόησης του φυσικού εαυτού μας, του ότι δηλαδή είμαστε γήινα πλάσματα. Αυτή η διαδικασία είναι η ταυτόχρονη διαδικασία κατανόησης του κόσμου γύρω μας. Κατανόηση της αυταξίας της ζωής όλων των πλασμάτων και της ισορροπίας του οικοσυστήματος.

Είναι ο καπιταλισμός;

Έχει κυκλοφορήσει στα βιβλιοπωλεία εδώ και μερικούς μήνες το βιβλίο με τίτλο «Είναι ο καπιταλισμός, ηλίθιε», συγγραφέας του οποίου είναι κάποιο μέλος του ΚΚΕ. Ο τίτλος αυτού του βιβλίου αποκαλεί ευθέως ως ηλίθιους όσους δεν κατανοούν ή δεν αποδέχονται ότι ο καπιταλισμός είναι η αιτία των δυσμενών καταστάσεων που βιώνουμε σήμερα. Με αφορμή τον τίτλο του βιβλίου αυτού γράφουμε και το κείμενο.

Το ότι ευθύνεται ο καπιταλισμός για τις συνθήκες εκμετάλλευσης και γενικά για την υπάρχουσα κοινωνική συγκυρία στον Ελλαδικό χώρο δεν υποστηρίζει μόνο το κομμάτι της κυριαρχίας που λέγεται ΚΚΕ. Επίσης σχεδόν όλα τα αριστερά κόμματα, όπως και διάφορες αριστερές αυτόνομες ομάδες, λαϊκές συνελεύσεις, ελευθεριακοί κομμουνιστές και λοιποί αντιεξουσιαστές. Γενικά όλα αυτά τα μορφώματα και ομαδοποιήσεις που συγκροτούν το «αντικαπιταλιστικό κίνημα».

Θεωρούμε λανθασμένη την απόδοση του συστήματος εκμετάλλευσης ως απλά καπιταλιστικό επειδή έτσι αποκρύβονται βασικά χαρακτηριστικά και δομές της κυριαρχίας. Συνεπακόλουθα αποκρύβοντας βασικά χαρακτηριστικά και δομές της κυριαρχίας οδηγούμαστε σε μερική αντίληψη για το τι είναι η κυριαρχία σήμερα. Ας δούμε τα πράγματα λίγο πιο αναλυτικά. Η λέξη καπιταλισμός προέρχεται από την αγγλική λέξη capital που σημαίνει κεφάλαιο και έχει την ετυμολογική της ρίζα στο λατινικό carui, caritis που σημαίνει κεφάλι και παραπέμπει στα κεφάλια των βοδιών που έγιναν ιδιοκτησία των ανθρώπων με την εξημέρωση τους και την εκκίνηση της κτηνοτροφίας. Το κεφάλαιο ως έννοια και ως υλική πραγματικότητα δεν εμφανίστηκε τους τελευταίους δύο με τρεις αιώνες. Το κεφάλαιο υπήρξε απ' την στιγμή που δημιουργήθηκαν οι πρώτες αποθήκες για τα πρώτα μεγάλα αποθέματα της συστηματοποιημένης παραγωγής τροφής και με την απαραίτητη ύπαρξη συγκροτημένης εξουσίας.

Μιλώντας κάποιος απλά και μόνο ενάντια στον καπιταλισμό, που είναι ένα οικονομικό σύστημα, ως συνήθως δεν εννοεί κίόλας ότι θεωρεί ταυτόχρονα τον θεσμό του κράτους ως κατ' ουσία εκμεταλλευτικό θεσμό. Σε αντίθεση με την κλασσική θέση της αριστεράς η αναρχική θεώρηση δεν αντιλαμβάνεται τον μηχανισμό του κράτους ως ουδέτερο, αλλά ως κατ' ουσία ένα θεσμό που βασίζεται στην εκμετάλλευση, τον έλεγχο και την καταπίεση του κοινωνικού χώρου. Γι' αυτό δεν μπορούμε να αποδεχτούμε καμιά μορφή κράτους.

Δεν αποδεχόμαστε τις ψευδεπίγραφες διαφοροποιήσεις περί κράτους πρόνοιας και κράτους ασφάλειας. Δεν αποδεχόμαστε ούτε το αστικό κράτος και ασφαλώς ούτε το λαϊκό κράτος. Ούτε την αστική δημοκρατία αλλά και ούτε την λαϊκή, την εργατική ή την άμεση. Το να μιλάει κανείς μόνο για το «κακό» αστικό κράτος πάει να πει ότι κάποιο άλλο κράτος είναι θεμιτό και ότι ως θεσμός είναι ουδέτερος. Υπήρξαν και υπάρχουν πολλά παραδείγματα λαϊκού κράτους και δημοκρατίας

που αποδεικνύουν ξεκάθαρα ότι δεν υπάρχει ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στα διαφόρων ειδών κράτη και βεβαίως οι λαϊκές δημοκρατίες ξεπερνούν συνήθως σε βαναυσότητα τις επονομαζόμενες αστικές.

Συνήθως το «αντικαπιταλιστικό κίνημα» ακόμα και εκείνες οι τάσεις που οι οποίες θεωρητικά τάσσονται υπέρ της καταστροφής του κράτους καταλήγουν να υπερασπίζονται πολλές φορές την διατήρηση της κρατικής δομής και των κοινωνικών σχέσεων όπως διαμορφώθηκαν σε συνθήκες κυριαρχίας. Τέτοιες περιπτώσεις παρατηρούνται όταν υπάρχουν κινητοποιήσεις για ενδοσυστημικές διεκδικήσεις, για παράδειγμα αυτές που διεκδικούν την μη ιδιωτικοποίηση κάποιου φορέα είτε είναι νοσοκομείο, είτε πανεπιστήμιο ή

κάτι άλλο.

Απ' την στιγμή που επιδιώκουμε την αναρχία είναι οξύμωρο να θέλουμε λίγο ή πολύ κράτος. Ακόμα πιο οξύμωρο είναι να ντύνουμε με ελευθεριακό περιβλημά το πρόταγμα να αναλάβει η κοινωνία αντί το κράτος και το κεφάλαιο την διαχείριση δομών που έχουν φτιαχτεί για να εξυπηρετούν την κυριαρχία και τον πολιτισμό. Οι ενδοδουστημικές διεκδικήσεις στην περίπτωση που ικανοποιηθούν από την εξουσία θεωρούνται ως μια «νίκη» σε ένα υποτιθέμενο ενδιάμεσο αγώνα, ενώ στην ουσία ενσωματώνουν τις όποιες απελευθερωτικές διαθέσεις και «κλείνουν τα στόματα».

Το κράτος και το ιδιωτικό κεφάλαιο είναι αλληλένδετοι θεσμοί που καθορίζουν την εξέλιξη της μαζικής κοινωνίας, όμως δεν είναι οι μοναδικές αιτίες που σκλαβώνουν ότι υπάρχει στη γη. Τους τελευταίους αιώνες αυτό που χαρακτηρίζει την κυριαρχία και το σύστημα εκμετάλλευσης δεν είναι απλά οι διευρυμένες εμπορευματικές σχέσεις αλλά η καθοριστική παρέμβαση της τεχνοεπιστημονικής προόδου, της βιομηχανίας και της υψηλής τεχνολογίας. Η κυριαρχία δεν θα μπορούσε να επεκταθεί και να επικρατήσει στη γη ολόκληρη, καταστρέφοντας και εξοντώνοντας παράλληλα τον φυσικό κόσμο, αν δεν προωθούσε την πρόοδο της τεχνοπιστήμης. Οι διευρυμένες εμπορευματικές σχέσεις και η επέκταση της κεφαλαιοκρατικής οικονομίας διαπλέκονται όπως επίσης παίζουν και βασικό ρόλο για την σωστή λειτουργία και επέκταση του βιομηχανικού -τεχνολογικού συστήματος. Η επιβολή αλλοτριωμένων προτύπων επιβίωσης και η καταστροφή της αρχέγονης γνώσης διαβίωσης που ήταν κατά βάση σε αρμονία με τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο δεν είναι απλά μια κατάσταση που προέρχεται από το οικονομικό σύστημα του καπιταλισμού αλλά κυρίως από την ίδια την διαδικασία και δομή της τεχνολογικής προόδου. Τεχνολογική πρόοδος η οποία υπάρχει χάριν στις διευρυμένες εξουσιαστικές σχέσεις στην οικονομία, το εμπόριο, την πολιτική, την εκπαίδευση, την επιστήμη, την πόλη και γενικά σε όλους τους θεσμούς που συντηρούν την ίδια την μαζική κοινωνία.

Τα αλληλένδετα τεχνητά φαινόμενα όπως η εκμετάλλευση, η ανελευθερία και η καταστροφή του φυσικού κόσμου πηγάζουν άμεσα από την εξάρτηση των ανθρώπων από τις δομές και τις διαδικασίες του βιομηχανικού -τεχνολογικού συστήματος. Σύστημα το οποίο για να δομηθεί βασίστηκε σε εξουσιαστικές διαδικασίες αλλά απαιτεί κίολας για να λειτουργήσει ακόμα πιο διευρυμένες εξουσιαστικές σχέσεις και κυριαρχία σε όλη τη βιόσφαιρα. Ο πολιτισμός ως διαδικασία διαχωρισμένη από και ενάντια στο οικοσύστημα, στράφηκε εξαρχής ενάντια στον απλό και φυσικό τρόπο διαβίωσης εξαρτώντας τις

ελεύθερες κοινότητες από εξουσιαστικές δομές και σχέσεις. Η εξάρτηση των ανθρώπων από τον κόσμο της τεχνικής και της πολυπλοκότητας (άρα και της κυριαρχίας, που ήταν κατασκεύασμα πάλι ανθρώπινο) θα παραμένει πάντα η πρωταρχική αιτία του εξουσιασμού όπως και των επακόλουθων συνεπειών του.

Ο δυτικός πολιτισμός που έχει τις ρίζες του στην ύστερη μεσαιωνική Δυτική Ευρώπη βασίζεται πάνω σε πρωτοφανή άλματα της τεχνικής, τα οποία του έδωσαν την δυνατότητα να κατακτήσει όλο τον πλανήτη και ιδεολογικά να αντικειμενοποιήσει και να εργαλειοποιήσει όλα τα στοιχεία της φύσης. Η κυριαρχία και η επέκταση του δυτικού πολιτισμού αυξάνονται διαρκώς ειδικά μετά την βιομηχανική επανάσταση. Ταυτόχρονα εντείνεται η πολυπλοκότητα των κοινωνικών δομών, διαδικασιών και σχέσεων όπως και η εξάρτηση της ανθρωπότητας από την τεχνολογία. Με αποτέλεσμα σήμερα να υπάρχει ολοκληρωτική εξάρτηση για την επιβίωση μας από εξουσιαστικούς θεσμούς οι οποίοι διευρύνονται συνέχεια. Αυτό φαίνεται πιο ξεκάθαρα όταν προσπαθήσουμε να συγκρίνουμε τον τρόπο ζωής των ανθρώπων σε κάθε περίοδο κατά την οποία υπάρχουν τεχνολογικές εφευρέσεις ή κάποιο τεχνολογικό προϊόν μπαίνει σε ευρεία ή μερική χρήση από τους ανθρώπους. Ακόμα το βλέπουμε όταν παρατηρήσουμε τους μετασχηματισμούς και την επέκταση της πόλης, τις αλλαγές στον τρόπο και τα μέσα μεταφοράς των ανθρώπων και των εμπορευμάτων, όπως επίσης στις αλλαγές στον τρόπο και τα μέσα επικοινωνίας. Όταν μετασχηματίζεται ο τρόπος ζωής μας από την τεχνολογική παρέμβαση, ταυτόχρονα υπάρχει, πολλές φορές αρχικά ανεπαίσθητα αλλά στην συνέχεια ουσιαστικά ένας μετασχηματισμός στον τρόπο επιβολής και στην ίδια την υπόσταση της κυριαρχίας.

Το μόρφωμα και η όλη διαδικασία της εξέλιξης του πολιτισμού είναι εξ' ορισμού μια επεκτατική διαδικασία που παρεμβαίνει συνεχόμενα στους φυσικούς ρυθμούς και την ισορροπία του οικοσυστήματος. Ταυτόχρονα ο πολιτισμός και τα κατασκευάσματα της κυριαρχίας αποδεικνύονται πύργοι στην άμμο, επειδή βασίζονται σε πλασματικές αντιλήψεις και ιδεολογίες που στρέφονται ενάντια στη φύση και θεωρούν την ανθρώπινη οντότητα ανώτερη των άλλων μορφών ζωής. Παρ' όλες τις μυθοπλασίες και την προπαγάνδα της κυριαρχίας, ο πολιτισμικός οδοστρωτήρας δεν μπορεί με τη χρήση της τεχνολογίας να καταστρέφει τη γη επ' αόριστο ούτε να δαμάσει το διάστημα για να επεκταθεί. Κινούμενος για να υπάρχει σε διαρκή αντίθεση με οτιδήποτε φυσικό, ο πολιτισμός εμπεριέχει εξ' ορισμού το δεδομένο του συμβάντος, του «ατυχήματος» και την απειλή της μαζικής καταστροφής. Το ότι ο πολιτισμός

κινείται ενάντια σε οτιδήποτε φυσικό, σημαίνει ότι αναπτύσσει στο εσωτερικό του και στις δομές του καταστάσεις που δεν υπάρχουν όταν ο άνθρωπος ζει σε αρμονία με τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο χωρίς τις παρεμβάσεις της υπερδομής της τεχνολογίας. Η εκμετάλλευση, η ανισότητα, ο έλεγχος, η καταπίεση, η πείνα, οι εξαρτήσεις, η ψυχολογική καταρράκωση, οι καθολικές κρίσεις, το χρόνιο άγχος, η οργανωμένη εξουσία και ο κάθε είδους εγκλεισμός, είναι βασικά στοιχεία που συναντά κανείς στον πολιτισμό. Φαινομενικά το όλο σκηνικό μοιάζει να μην μπορεί να το σταματήσει τίποτα ή τουλάχιστον έτσι διαδίδεται.

Οι τεχνητοί νόμοι και διαδικασίες που προάγουν την κοινωνική πολυπλοκότητα, ο καταταμαχισμός της μέρας και της νύχτας με την χρονομέτρηση και γενικά οι δομές της κυριαρχίας είναι άγνωστα κατά την αρμονική διαβίωση με τον φυσικό κόσμο. Εκεί που ο λόγος της ανθρώπινης ύπαρξης θα διαπνέεται από την αρμονία με την φύση θα ανθίσει και η αναρχία, η απόλαυση των καρπών της ελευθερίας, η απλότητα, η αυτάρκεια, η ησυχία, η γαλήνη και η άμεση ανθρώπινη επαφή και επικοινωνία δεν μπορούν να συγκριθούν με το πολιτισμικό έκτρωμα. Κάτι που πάει συνέχεια ενάντια στο γήινο βίο και πάει να τα βάλει με την χαοτική αρμονία του σύμπαντος είναι δεδομένο και αναμενόμενο ότι θα έχει προβλήματα σε όλες τις εκφάνσεις του, απ' όπου και αν το δει κανείς.

Εν τέλη η άποψη που θεωρεί ότι η τεχνολογία μπορεί να απελευθερώσει τους ανθρώπους είναι διεστραμμένη, όσο και η άποψη που υποστηρίζει ότι η εργασία απελευθερώνει. Επειδή όσο εξελίσσεται η τεχνολογία και ο κόσμος της τεχνικής τόσο θα διαιωνίζονται τα δεινά που προκαλεί ο πολιτισμός και η κυριαρχία. Η τεχνολογία έτσι όπως δομείται σήμερα (και όχι στην απλή και αδόμητη μορφή της) είναι μια πολύπλοκη διαδικασία διαπλεκόμενων και αλληλένδετων παραγόντων οι οποίοι στρέφονται συνολικά ενάντια στην ελευθερία της βιόσφαιρας. Λόγω της αλληλεξάρτησης των παραγόντων που συμβάλλουν στην διαδικασία της τεχνολογίας και στην πρόοδο αυτής, είναι αδύνατο να μεταρρυθμιστεί εν μέρει ή συνολικά προς μια κατεύθυνση απελευθέρωσης.

Ο πολιτισμός κάνει την εμφάνισή του, εξελίσσεται και επεκτείνεται χάρη στις τεχνολογικές επαναστάσεις που διακρίνονται κυρίως σε τρία κομβικά ιστορικά σημεία. Ξεκινώντας από την επανάσταση της συστηματοποιημένης γεωργίας, φτάνοντας στην βιομηχανική επανάσταση και την επανάσταση της υψηλής τεχνολογίας που ξεκινά από τα μέσα του 20ου αιώνα.

Ο πολιτισμός και η διαδικασία της τεχνολογίας έχουν ως απαραίτητη

προϋπόθεση εξέλιξης την ύπαρξη εξουσιαστικών σχέσεων και δομών. Βασίζονται στη λεηλασία και την νεκροποίηση της γης. Το ιδεολογικό υπόβαθρο της μεγαμηχανής του πολιτισμού βασίζεται στον διαχωρισμό του ανθρώπου από την ολότητα της φύσης, αυτό που συνοψίζεται στην έννοια του ανθρωποκεντρισμού. Η ιδεολογία του ανθρωποκεντρισμού βασίζεται στην πλάνη ότι η ανθρώπινη οντότητα είναι ανώτερη των άλλων ζώων και στοιχείων της φύσης συνολικά. Η ανθρωποκεντρική πλάνη θεωρεί τον φυσικό κόσμο ως ιδιοκτησία του ανθρώπινου είδους, κάτι που πρέπει να δαμαστεί και να δουλέψει για τον άνθρωπο αγνοώντας και περιφρονώντας τι είναι ένα οικοσύστημα ή ένας βιότοπος και υποτιμώντας την αυταξία των άλλων υπάρξεων της φύσης.

Η ανθρωποκεντρική ιδεολογία εκφράστηκε αρχικά μέσω θρησκευτικών αντιλήψεων και πρακτικών, πρώτα μέσω των κατά το ήμισυ ανθρωπόμορφων πολυθεϊστικών θρησκειών και ακολούθως των αποκλειστικά ανθρωπόμορφων μονοθεϊστικών θρησκειών. Όλα αυτά μέχρι τα τέλη του μεσαίωνα και την επικράτηση σταδιακά του επιστημονικού μεσσιανισμού, της τεχνοεπιστήμης και του δυτικού πολιτισμού.

Ο ανθρωποκεντρισμός επικράτησε παράλληλα με την επιβολή του κόσμου της τεχνικής, της οργανωμένης εξουσίας και του κράτους πάνω στον φυσικό κόσμο που κομμάτι του ήταν οι ανθρώπινες κοινότητες. Ανθρώπινες κοινότητες που ζούσαν κατά βάση σε αρμονία με την ολότητα της φύσης σε μία σχέση πνευματική που χαρακτηριζόταν από αμεσότητα, ενσυναίσθηση και κατανόηση (αυτό που συνοψίζουμε σήμερα με την έννοια του οικοκεντρισμού).

Εν κατακλείδι να επιστρέψουμε στο αρχικό ερώτημα, είναι ο καπιταλισμός που ευθύνεται για ό,τι ταλανίζει την γη ολόκληρη σήμερα; Η άποψη μας είναι ότι δεν είναι απλά ο καπιταλισμός (με την πρωταρχική εννοιολογική του σημασία) και σίγουρα δεν είναι απλά αυτό που εννοεί η αριστερά ως καπιταλισμό. Αν θεωρήσουμε ότι το πρόβλημα είναι ο καπιταλισμός τότε θα πρέπει να ζούμε με την ψευδαίσθηση ότι η κατασκευή ενός άλλου οικονομικού συστήματος θα φέρει την απελευθέρωση. Πράγμα που έχει δοκιμαστεί με τον υπαρκτό σοσιαλισμό (βιομηχανικό κομμουνισμό).

Το πρόβλημα εντοπίζεται εξ αρχής στην ίδια τη διαδικασία του πολιτισμού, δηλαδή του τεχνητά δομημένου κόσμου που ζούμε, ο οποίος στηρίζεται συνοπτικά στην εξημέρωση, τον διευρυμένο καταμερισμό εργασίας, την μηχανοποίηση της ζωής και την οργανωμένη εξουσιαστική πρακτική. Όσο υπάρχει το κατασκευάσμα του πολιτισμού αναμφίβολα θα προκαλούνται συνολικές κρίσεις στον φυσικό κόσμο(που κομμάτι του ακόμα είναι και ο

άνθρωπος) που μπροστά τους το κατασκεύασμα της λεγόμενης οικονομικής κρίσης και η χρεοκοπία του Ελληνικού κράτους ηχεί ως κακόγουστο αστείο.

Ως γήινα πλάσμα οι άνθρωποι δημιουργήθηκαν και διαβίωσαν στον πλανήτη για εκατομμύρια χρόνια, αλληλεπιδρώντας με τα φυσικά στοιχεία και όντας μέρος του φυσικού κόσμου. Ο απελευθερωτικός αγώνας δεν μπορεί να νοηθεί ως πραγματικότητα όταν βασίζεται στον κόσμο της τεχνικής και της κυριαρχίας όπως και στην πλάνη του ότι ο άνθρωπος είναι ανώτερος από τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο. Κάθε προσπάθεια που αποσκοπεί στο να κρατηθεί όρθιος ο πολιτισμός και το βιομηχανικό–τεχνολογικό σύστημα, είτε με ελευθεριακή είτε με εξουσιαστική μεταρρύθμιση ή επανάσταση, δεν είναι παρά η προσπάθεια για να κρατηθεί όρθια η κυριαρχία στις ανθρώπινες σχέσεις και στην σχέση των ανθρώπων με τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο. Στρεφόμαστε όχι μόνο ενάντια στον καπιταλισμό, σε οποιαδήποτε μορφή του, αλλά εξαρχής ενάντια στο κράτος και τον κρατισμό, που είναι ο στυλοβάτης του πολιτισμού και του σύγχρονου τεχνολογικού οδοστρωτήρα. Το πρόταγμα για την καταστροφή του κράτους, είναι ένα αναρχικό πρόταγμα και κατ' ουσία αντί-πολιτισμικό.

Η σκλαβωμένη από τον πολιτισμό γη παραμένει ακόμα η πηγή της ελευθερίας. Η εναντίωση στον τεχνητό κόσμο της κυριαρχίας, η συνολική καταστροφή του και η επιλογή των ανθρώπων να ζήσουν ένα τρόπο ζωής σε αρμονία με τη φύση σε αναρχικές κοινότητες θα αφήσουν την πηγή (γη) να ρέει ασταμάτητα (ελευθερία).

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Θέλουμε να παραμοιηθούμε τα λαμπιρά αστέρια ...

Δημοσιεύτηκε στο εξεγερσιακό περιοδικό 325 no state (τεύχος 7), Οκτώβριος 2009

Ενα δίκτυο χρησιμεύει για να συλλάβει και να ακινητοποιήσει τη ζωή, να δολοφονήσει ή να υποδουλώσει. Το κεντρικό ηλεκτρικό δίκτυο δεν είναι κάτι διαφορετικό: η εξάρτηση της «προόδου» και της «ελευθερίας» μας επιβάλλει μια συγκαλυμμένη μορφή δουλείας, η παραγωγή και η κατανάλωση ενέργειας επιφέρουν ασθένεια και θάνατο.

Οι “ανάγκες” της ηλεκτρικής ενέργειας δεν είναι, ίσως, ανάγκες που προκαλούνται από το σύστημα; Ποιά είναι αυτά τα περίφημα οφέλη που απολαμβάνουμε, χάρη στην ηλεκτρική ενέργεια και το πανταχού παρόν δίκτυο της;

Ο συναγερμός που μειώνει τον ύπνο και ακρωτηριάζει τα όνειρά μας, ανακοινώνοντας την ποινή μιας ακόμα ημέρας καταναγκαστικής εργασίας;

Το ραδιόφωνο που κατηχεί τις αισθήσεις μας, ενώ παίρνουμε πρωινό στα γρήγορα, συγκλονισμένοι από τη σκέψη μήπως φτάσουμε με καθυστέρηση, προκαλώντας οργή – ανάλογα με την περίπτωση – στον ιδιοκτήτη ή στον καθηγητή;

Το μετρό, τα τραμ, τα “οικολογικά” ηλεκτρικά λεωφορεία ή τα τρένα που μας μεταφέρουν και μας σέρνουν προς τις θέσεις εργασίας και φυλάκισης που για εμάς είναι σαν τα κυλιόμενα πατώματα ενός τεράστιου σφαγείου;

Τα φανάρια που ρυθμίζουν και περιορίζουν τις μετακινήσεις μας, στα αυτοκίνητα ή με τα πόδια;

Οι βιντεοκάμερες που όπως ένας στρατός των gargoyles, παρακολουθούν κάθε κίνηση μας και προσπαθούν να προκαλέσουν τον φόβο μας, αναλαμβάνοντας δράση για τη διατήρηση του καθεστώτος;

Αυτό το ηλεκτρικό δίκτυο εγκαινιάστηκε στο πέρασμα από το μεσαιωνικό χριστιανικό-κεντρικό κόσμο, σε μια ανθρωποκεντρική αναγέννηση, στο πλέον τελείως απάνθρωπο και καταστροφικό για τη ζωή τεχνοκεντρικό παρόν.

Μήπως πρέπει απλώς να μπει ένα τέλος στα οφέλη από την ύπαρξη και επέκταση της βιομηχανίας;

Πεθαίνουμε στην εργασία, στον ίδιο τον τόπο της δουλείας, ή πεθαίνουμε αργότερα σε αργή αγωνία εξαιτίας των ασθενειών που παράγονται από την εργασία (χωρίς να ξεχνάμε το πνεύμα που συνθλίβεται από την υποταγή ή από την πίεση της γραβάτας που χωρίζοντας το κεφάλι από το σώμα, πνίγει

μέχρι θανάτου).

Εξω από το χώρο εργασίας: διαδεδομένη δηλητηρίαση, δημοκρατική, γενναιόδωρη.

Είναι η παροχή ηλεκτρικού ρεύματος που επιτρέπει τη λειτουργία των βιομηχανικών περιοχών, την παραγωγή και την μεταφορά των περιττών καταναλωτικών αγαθών και των εμπορευμάτων, των πρώτων υλών συχνά από προορισμούς που βρίσκονται υπό εξοντωτικούς πολέμους και που καλύπτονται από θρησκευτικές / περιφερειακές / εθνικές συγκρούσεις.

Ενώ είναι ακόμα ζωντανό το ίδιο δίκτυο που διατηρεί τους κρατικούς και διεθνείς μηχανισμούς,

τις γραφειοκρατίες και τις διακλαδώσεις τους, τα συστήματα επικοινωνίας, τις τράπεζες, τα εργοστάσια, τα εργαστήρια, τα σχολεία και τα άλλα μέσα προπαγάνδας ...

Η ίδια ηλεκτρική ενέργεια τροφοδοτεί την καταπίεση που προέρχεται από τα αστυνομικά τμήματα και τα συστήματα πληροφορικής, τα

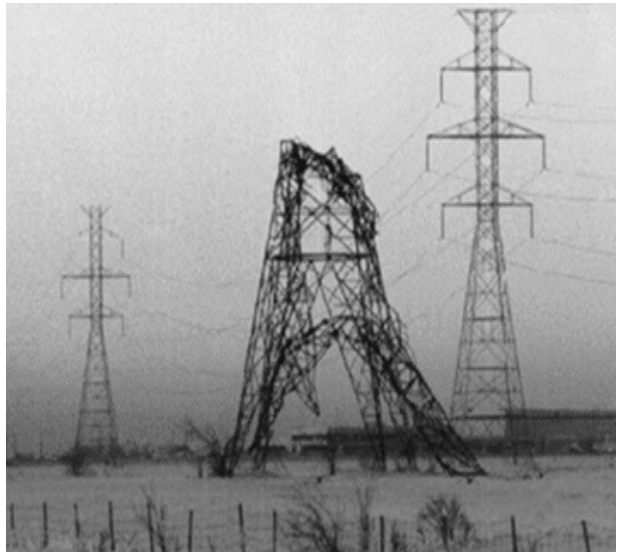
ποινικά αρχεία, τις βάσεις δεδομένων κλπ.

Το ίδιο πράγμα που φωτίζει τις αίθουσες των δικαστηρίων, που λειτουργεί τους ανιχνευτές μετάλλων και ούτω καθεξής.

Η ίδια ενέργεια που βοηθά να κρατήσει τους ανεπιθύμητους κρατούμενους στις φυλακές, στα κέντρα κράτησης τους μετανάστες ή τα ψυχιατρεία...

Στο μεταξύ, το να ανήκει στους «τυχερούς», σημαίνει ότι βρίσκεσαι αυτόματα φυλακισμένος σε άλλους κόμβους του ηλεκτρικού δικτύου: σούπερ μάρκετ, καταστήματα, γυμναστήρια, χώρους της «τέχνης» και της «κουλτούρας», εστιατόρια, μπαρ, ντισκοτέκ – όλες είναι ίσες διατηρώντας την ψευδαισθηση της «ζωής», μέρα και νύχτα, ενώ για πολλούς εξακολουθεί να υπάρχει μια δυσάρεστη αίσθηση συνειδητά βαθιά μέσα τους, ότι κάτι δεν πάει καλά.

Η αίσθηση μιας ζωής που έζησες δεν καθαρίζεται ούτε με ένα ζεστό ντους

ούτε με τη βύθιση στο σούρουπο των κρυστάλλινων νερών της τηλεόρασης. Δεν υπάρχει κανένα Playstation (και κανένα άλλο φάρμακο) που θα λύσει τη δυσφορία μας ενάντια στο υπάρχον. Όπως επίσης, η εφεύρεση του «παραθερισμού», λίγο περισσότερο από έναν αιώνα πριν δεν υπήρξε, δεν θα ήταν σε θέση και δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι κάτι περισσότερο από μια απλή έξοδο της ανακούφισης (που τροφοδοτείται επίσης από την ηλεκτρική ενέργεια) για να διατηρηθούν κατά τέτοιο τρόπο οι ειρηνόφιλοι και παραγωγικοί σκλάβοι.

Για να διαλύσουμε αυτό το ηλεκτρικό δίκτυο – που περιλαμβάνει σκλαβιά και θάνατο – πρέπει να επιτεθούμε στη βάση του συστήματος.

Στην πραγματικότητα, η ηλεκτρική ενέργεια χρησιμεύει για τη διατήρηση αυτής της τεχνολογικής κοινωνίας.

Έχουμε τον ήλιο, έχουμε τη φωτιά ...

Βεβαίως, μια επανάσταση δεν θα υπάρξει χωρίς πόνο, όμως, απέναντι στο ανέφικτο ενός «βελτιωμένου» συστήματος βασισμένο στην κυριαρχία και τον θάνατο, υπάρχει μια αποτελεσματικότερη εναλλακτική λύση;

Θέλουμε να παρακολουθούμε τα λαμπερά αστέρια, ολόκληρα.

Και αν φέτος πρέπει να υπάρχει πραγματικά ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο, θα πρέπει να φωτιστεί όπως αυτό στην πλατεία Συντάγματος στην Αθήνα.

Εις το επανιδείν.

Κάποιοι εχθροί του ηλεκτρικού δικτύου

Ιβηρική Χερσόνησος

Για ένα καυτό καλοκαίρι του 2009

Ανώνυμος

Καταστρέφοντας τη βιομηχανική κοινωνία [Craig Marshall]

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που φεύγουν και απορρίπτουν την κοινωνία αυτή όπως την ξέρουμε. Ο αριθμός αυτών των ανθρώπων αυξάνεται μέρα με τη μέρα. Κάποιοι μπορεί να αντιλαμβάνονται αυτό σαν κάτι το θετικό, όμως εγώ δεν το βλέπω σαν μια λύση στην αυξανόμενη περιβαλλοντική κρίση. Αν και αυτοί οι άνθρωποι που φεύγουν από την πολιτισμένη κοινωνία είναι ένα βήμα μπροστά από αυτούς που παίρνουν μέρος σε αυτή την κούρσα θανάτου που ονομάζουμε πολιτισμό, πολλοί δεν κάνουν τίποτα για να διαλύσουν αυτή τη μηχανή που μας σκοτώνει όλους. Όπως το βλέπω εγώ, οι άνθρωποι που

φεύγουν από την καταναλωτική κοινωνία και δεν την πολεμούν, είναι δειλοί. Πολεμώντας την, δεν εννοώ να βρίσκουν τρόπους για να αποφεύγουν τον καταναλωτισμό, αλλά εννοώ την καταστροφή των γαμημένων εταιρειών που θέτουν σε κίνδυνο και εξαλείφουν κάθε/όλες τις μορφές ζωής. Χρειάζεται να μάθουμε ξανά εναλλακτικούς τρόπους ζωής, αλλά το να μάθουμε να συνυπάρχουμε με τη φύση είναι μόνο το ήμισυ της εξίσωσης, επειδή όσο καλά και να ζεις με τη φύση, όταν τα πάντα πεθάνουν, θα πεθάνεις κι εσύ. Γι' αυτό πρέπει να χτυπήσουμε αυτές τις επιχειρήσεις κατ' επανάληψη, χωρίς έλεος, γιατί αυτό είναι ακριβώς που κάνουν στα οικοσυστήματα μας. Οι μικρές μας οικοκοινότητες δε θα σημαίνουν τίποτα όταν ο αέρας, το νερό και το χώμα θα έχουν γίνει σκέτο δηλητήριο, και είναι αυτό ακριβώς που επιτρέπουμε να γίνεται κάθε στιγμή που αφήνουμε τα εργοστάσια να παράγουν συνεχώς περισσότερα αγαθά, τα οποία οι καταναλωτές απλά «χρειάζονται». Ακόμα και η γλώσσα μας είναι διεφθαρμένη, λες και τα καταναλωτικά αγαθά είναι όντως αγαθά. Αυτός είναι ένας ακόμη τρόπος που αυτή η βιομηχανική νοοτροπία κάνει πλύση εγκεφάλου στους καταναλωτές ώστε να πιστεύουν ότι όσα περισσότερα, τόσο το καλύτερο. Θα πρέπει να καταστρέψουμε αυτή την καταναλωτική νοοτροπία, αλλά εξίσου σημαντικό είναι να καταστρέψουμε τους θεσμούς που τη δημιούργησαν και εκείνους που τη διακινδυνεύουν. Πρέπει να επιστρέψουμε σε μια βιώσιμη κουλτούρα, στην οποία θα ζούμε σε αρμονία με τη φύση. Ομως αυτό δε θα συμβεί ποτέ όσο τα βιομηχανικά απόβλητα, από τις συσκευασίες μέχρι και τα δηλητήρια, αντλούνται από εταιρίες, οι οποίες ενδιαφέρονται μόνο για το κέρδος. Οι άνθρωποι έχουν οδηγηθεί να πιστεύουν ότι η άνεση και η ασφάλεια έρχονται με το να δουλεύουν τις μισές από τις ώρες που είναι ξύπνιοι, ώστε να μπορούν να αγοράζουν αγαθά που τους εξοικονομούν χρόνο και ενέργεια. Είμαι ο μόνος που βλέπει την απόλυτη γελοιότητα σ' αυτό; Ευτυχώς όχι, όμως πρέπει απ' αυτούς, να συνειδητοποιήσουν περισσότεροι ότι ακόμα κι

αν σταματήσουν να παίρνουν μέρος σε αυτή την κουλτούρα του «δουλεύω/καταναλώνω/πεθαίνω», οι υπόλοιποι που συνεχίζουν να συμμετέχουν, βοηθούν στο να δηλητηριαζόμαστε όλοι μας. Αν και εγώ προσωπικά δε θα είχα πρόβλημα με το να πέθαιναν αυτοί οι άνθρωποι, πιστεύω πως μια πολύ πιο αποτελεσματική τακτική είναι να «χτυπηθούν» τα αγαθά στο σημείο της παραγωγής, καταστρέφοντας τα εργοστάσια, τους σταθμούς παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και τα εργαστήρια που επιτρέπουν σε αυτή την καρκινική κοινωνία να υπάρχει. Κάθε στιγμή που δεν περνάμε έχοντας σαν σκοπό την καταστροφή της βιομηχανικής κοινωνίας, ισοδυναμεί με την αποδοχή μας στην καταστροφή της ζωής μας και κάθε άλλης μορφής ζωής. Δηλητηριαζόμαστε από τοξίνες που αντλούνται 24 ώρες το 24ωρο, κι όμως ο μέσος άνθρωπος ξοδεύει λιγότερο από 24 δευτερόλεπτα την εβδομάδα κάνοντας κάτι γι' αυτό. Ελπίζω πως αυτό δε σε καθησυχάζει, αλλά σε κάνει να συνειδητοποιήσεις πόσο πιο δυνατά πρέπει να επιτεθούμε.

Ενάντια στην μαζική υιοιωνία [Marco Camenisch]

Μεταφρασμένο κείμενο από το τεύχος 6 του περιοδικού Green Anarchy

Πολύς κόσμος επιθυμεί μια ζωή ελεύθερη από τον καταναγκασμό της εξουσίας, όπου όλοι οι άνθρωποι θα είναι ελεύθεροι να καθορίσουν τη δική τους ζωή, όπως θέλουν ανάλογα με τις προσωπικές τους ανάγκες, τις αξίες και τις επιθυμίες τους. Μια τέτοιου είδους ελευθερία είναι δυνατή, χωρίς κανένα άτομο να μπορεί να ασκεί τον έλεγχο πάνω στις ζωές των άλλων, χωρίς τη συναίνεση τους.

Πολλοί οι οποίοι αντιστέκονται στην καταπίεση του σύγχρονου κόσμου, αγωνίζονται για να πραγματοποιήσουν το όραμά τους για μια «ελεύθερη κοινωνία» προσπαθώντας να μεταρρυθμίσουν τους πιο ισχυρούς και καταναγκαστικούς θεσμούς της εποχής μας, ή να τους αντικαταστήσουν με “άμεσο δημοκρατικές” κυβερνήσεις, που θα ελέγχονται από την κοινότητα, τους δήμους, τις βιομηχανικές ενώσεις, κλπ. των εργαζομένων. Εκείνοι που δίνουν προτεραιότητα στις αξίες της προσωπικής αυτονομίας και της ανεξέλεγκτης και άγριας ζωής έχουν κάθε λόγο να αντισταθούν και να απορρίψουν κάθε οργάνωση και κοινωνία μεγάλης κλίμακας γιατί αυτή χρειάζεται τον ιμπεριαλισμό, τη δουλεία και την ιεραρχία, ανεξάρτητα από τους σκοπούς για τους οποίους έχουν σχεδιαστεί.

Οι άνθρωποι είναι εκ φύσεως κοινωνικά όντα αλλά είναι επιλεκτικοί σχετικά με το ποιον θέλουν να συνεργαστούν. Με την συντροφικότητα και την αλληλοβοήθεια οι άνθρωποι αναπτύσσουν φυσικές σχέσεις με εκείνους με τους οποίους μοιράζονται κάποιου είδους συγγένεια. Ωστόσο, μόλις προσφάτως οι άνθρωποι οργανώθηκαν σε μεγάλες ομάδες αποτελούμενες από αγνώστους και έτσι μοιράζονται μικρό ενδιαφέρον ο ένας για τον άλλον. Για πάνω από το 99% της ανθρώπινης ιστορίας, οι άνθρωποι ζούσαν σε μικρές και εξισωτικές ομάδες μεγάλων οικογενειών, αντλώντας την τροφή τους από τη γη. Είναι γνωστό ότι με την αναζήτηση και τη συλλογή τροφής και τη μετατόπιση των φυτοκομικών κοινοτήτων στο παρελθόν αλλά και σήμερα, οι άνθρωποι απολάμβαναν άπλετο ελεύθερο χρόνο και σπάνια είχαν περισσότερες από 2 έως 4 ώρες εργασίας καθημερινά για να καλύψουν τις βιοτικές τους ανάγκες. Η πείνα και ο πόλεμος ήταν πολύ σπάνια σε αυτές τις κοινωνίες. Επιπλέον, η σωματική υγεία, η οδοντιατρική ποιότητα και ο μέσος όρος ζωής των μικρών κοινοτήτων είναι σημαντικά μεγαλύτερη από ό, τι στις γεωργικές και στη συνέχεια στις αρχικές βιομηχανικές κοινωνίες. Αν υπήρχαν ηγέτες, αυτοί ήταν προσωρινοί και δεν είχαν καμία εξουσία πέρα από την ικανότητα τους στην πειθώ. Αν και το κυνήγι / συλλογή τροφής και η κηπευτική πραγματικά άλλαξαν τα τοπικά περιβάλλοντα, μερικές φορές σπαταλώντας τα, αποδείχθηκαν οικολογικά σταθερές.

Η τροφοσυλλογή υπηρέτησε την ανθρωπότητα για 3 εκατομμύρια χρόνια ενώ η καλλιέργεια έχει χρησιμοποιηθεί από φυλές στον Αμαζόνιο για σχεδόν 9000 χρόνια. Η μικρής κλίμακας καλλιέργειες αυτών των κοινοτήτων που εξακολουθούν να υπάρχουν μέχρι σήμερα γενικά προτιμούν τον παραδοσιακό τρόπο ζωής και πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους διεξάγουν σήμερα μια εντυπωσιακή πολιτική αντίσταση ενάντια στις εταιρείες και τις κυβερνήσεις που θέλουν να τους αφομοιώσουν βίαια, έτσι ώστε να εκμεταλλευτούν τη γη και την εργασία τους. Οι άνθρωποι σπανίως συμμετέχουν σε μαζικές οργανώσεις, χωρίς να υποχρεώνονται να κάνουν κάτι τέτοιο, καθώς αυτό οδηγεί σε μείωση της ελευθερίας και της υγείας.

Η εξέλιξη του πολιτισμού έγινε δυνατή διαμέσου της υποχρεωτικής μαζικής παραγωγής. Ορισμένες κοινωνίες άρχισαν να δίνουν προτεραιότητα στην εντατικοποίηση της γεωργικής παραγωγής, δουλεύοντας περισσότερο και έτσι άρχισαν να υποβάλουν όλη τους τη ζωή, σε απόσταση από την πόλη,

για το σκοπό αυτό. Οι κοινότητες των ανθρώπων που ήθελαν να συνεχίσουν την τροφосуλλογή ή να καλλιεργούν τη γη για την επιβίωσή τους είτε σφαγιάστηκαν ανελέητα είτε υποδουλώθηκαν, και τα οικοσυστήματα που ζούσαν μετατράπηκαν σε γεωργικές εκτάσεις για τις διατροφικές ανάγκες της πόλης. Οι άνθρωποι που ασχολούνται με την φυτική και ζωική παραγωγή ζουν στην ύπαιθρο, ενώ οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι έμποροι, οι μηχανικοί, το στρατιωτικό προσωπικό, οι υπάλληλοι και οι κρατούμενοι ζουν στις πόλεις. Το έργο της δημιουργίας πλεονάσματος για να θρέψει μια ολοένα μεγαλύτερη τάξη ειδικών, προκαλεί την εντατικοποίηση της παραγωγής τροφίμων και την αύξηση της παραγωγής, ενώ ταυτόχρονα δημιουργεί την ανάγκη για περισσότερη γη, τόσο για τη γεωργία όσο και για την εξόρυξη των δομικών υλικών και των

καυσίμων. Οι άνθρωποι εξαναγκάζονται να δουλέψουν προς όφελος των αφεντικών τους και της παραγωγής ως προϋπόθεση για την εξασφάλιση της επιβίωσης τους και η μη ανθρώπινη ζωή είτε χρησιμοποιήθηκε, είτε εξαλείφθηκε για να εξασφαλιστεί η ολοκλήρωση των ανθρώπινων έργων. Για να καταλάβει κάποιος γη θα έπρεπε να καταβάλει συνεχώς φόρο, υπό τη μορφή ενός φόρου ή

δεκάτης (και πιο πρόσφατα με τη μορφή στεγαστικών δανείων ή ενοικίου), και ως εκ τούτου υποχρεώνεται να αφιερώσει το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου του και της ενέργειάς του σε έναν πολιτικά αποδεκτό τρόπο εργασίας. Μετά υποχρεούται να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των γαιοκτημόνων ή των εργοδοτών ως αντάλλαγμα για το προσωπικό χώρο και τα προϊόντα, κάνοντας αδύνατο να ζουν με το κυνήγι και την κηπευτική. Αν και οι μικρές και αυτάρκειες κοινότητες μπορούν να αντισταθούν ή να ξεφύγουν από την εισβολή των εμπορικών και στρατιωτικών δυνάμεων, εκείνοι που θα το αποτύχουν θα

αφομοιωθούν. Στη συνέχεια θα ξεχάσουν σύντομα την κουλτούρα τους και θα είναι εξαρτημένες από τους καταπιεστές τους για την επιβίωση τους.

Ο καπιταλισμός είναι η σημερινή κυρίαρχη εκδήλωση του πολιτισμού. Η καπιταλιστική οικονομία ελέγχεται κυρίως από εταιρείες αναγνωρισμένες από το κράτος: οι οργανώσεις αυτές αποτελούν ιδιοκτησία των μετόχων που είναι ελεύθεροι να παίρνουν επιχειρηματικές αποφάσεις χωρίς να είναι προσωπικά υπόλογοι για τις συνέπειες αυτών των αποφάσεων. Από νομική άποψη, οι εταιρείες επωφελούνται από το ίδιο το καθεστώς των ατόμων και ως εκ τούτου ο ζημιωθείς μπορεί να στοχεύσει μόνο στα περιουσιακά στοιχεία της εταιρείας σε μια δικαστική υπόθεση και όχι στην περιουσία ή στην ιδιοκτησία των μεμονωμένων μετόχων. Οι εργαζόμενοι των εταιρειών υποχρεούνται από το νόμο να επιδιώκουν το κέρδος της εταιρείας πάνω από κάθε κριτήριο (π.χ. οικολογική βιωσιμότητα, την ασφάλεια των εργαζομένων, της δημόσιας υγείας, κλπ..) Και μπορεί να απολυθούν, να μηνυθούν ή διωχθούν αν δεν το κάνουν. Σαν τεχνολογικά προηγμένη μορφή του πολιτισμού, ο καπιταλισμός καταπατά και εκμεταλλεύεται ολοένα και περισσότερες περιοχές, προκαλώντας περαιτέρω μείωση του διαθέσιμου χώρου, για να ακμάσει ελεύθερα η ζωή για τους δικούς της λόγους. Όπως ο πολιτισμός, έτσι και ο καπιταλισμός επιστρατεύει την ανθρώπινη και μη ζωή στη σκλαβιά του, αν τις θεωρήσει χρήσιμες ενώ απαλλάσσεται από αυτές που κρίνει περιττές. Στον καπιταλισμό, οι περισσότεροι άνθρωποι περνούν το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας (8-12 ώρες) δουλεύοντας σε μια δουλειά χωρίς νόημα, μονότονη, πειθαρχημένη, και συχνά ψυχολογικά και σωματικά βλαβερή για να μπορέσει να καλύψουν τις βασικές τους ανάγκες. Ακόμα και οι βιομήχανοι εργάζονται έντονα και πολύ, αλλά συνήθως το κάνουν για να ανταποκριθούν στις κοινωνικές πιέσεις ή για να ικανοποιήσουν τον εθισμό τους στην εμπορευματοποίηση υπηρεσιών και αγαθών. Λόγω της μονοτονίας, της αποξένωσης και της ανικανότητας που χαρακτηρίζει τη μέση καθημερινότητα, ο πολιτισμό μας παρουσιάζει υψηλά ποσοστά κατάθλιψης, ψυχικών ασθενειών, αυτοκτονίας, χρήσης ναρκωτικών και κατάχρησης, προβληματικές και καταχρηστικές σχέσεις, μαζί με αρκετούς τρόπους που υποκαθιστούν την ύπαρξη (πχ: μέσα από την τηλεόραση, ταινίες, πορνό, video games κλπ.).

Ο πολιτισμός και όχι ο καπιταλισμός, ήταν η αφετηρία του αυταρχισμού, της υποχρεωτικής εργασίας και της κοινωνικής απομόνωσης. Έτσι, μια επίθεση κατά του καπιταλισμού που αγνοεί την στόχευση του πολιτισμού δεν μπορεί ποτέ να καταργήσει το θεσμοθετημένο καταναγκασμό που απορρέει

από την κοινωνία. Η προσπάθεια της κολεκτιβοποίησης μιας βιομηχανίας, με σκοπό τον εκδημοκρατισμό της, είναι η αποτυχία της αναγνώρισης ότι η μεγάλη κλίμακας οργάνωση υιοθετεί μια κατεύθυνση και μορφή που είναι ανεξάρτητη από τις προθέσεις των μελών της. Αν μια ένωση είναι πολύ μεγάλη για μια σχέση πρόσωπο με πρόσωπο μεταξύ των μελών της, γίνεται αναγκαίο να υπάρξει ανάθεση σε εκπροσώπους ή ειδικούς ως προς τη λήψη των αποφάσεων για την επίτευξη των στόχων της οργάνωσης. Ακόμη και αν οι αντιπρόσωποι εκλέγονται με ομοφωνία ή πλειοψηφία, τα μέλη της ομάδας δεν μπορεί να ελέγχουν κάθε ενέργεια των εκπροσώπων, εκτός αν η οργάνωση είναι αρκετά μικρή ώστε ο καθένας μπορεί να παρακολουθήσει τον άλλον σε τακτική βάση. Οι ηγέτες ή εκπρόσωποι δεν μπορεί να αναλάβουν την ευθύνη για τις εντολές, ούτε μπορούν να κληθούν για ανεύθυνη συμπεριφορά, ή εξαναγκασμό, εκτός αν βρίσκονται υπό συχνή εποπτεία από έναν εκπρόσωπο του ευρύτερου βιομηχανικού ομίλου. Αυτό είναι αδύνατο σε μια οικονομία που βασίζεται σε μεγάλο βαθμό σε ένα στρωματοποιημένο καταμερισμό εργασίας, όπου δεν υπάρχει συγκεκριμένο άτομο να μπορεί να δει και να παρακολουθήσει της ενέργειες κάποιου ή ακόμα και να δει τις ενέργειες των υπολοίπων. Επιπλέον, οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι έχουν περισσότερο χρόνο και πόρους για να παρουσιάσουν τους λόγους για τους στόχους τους, και είναι έτσι πιο εύκολο να αποκτήσουν περισσότερη ισχύ μέσω της εξαπάτησης και της χειραγώγησης. Αν και η ομάδα ως σύνολο καθορίζει όλες τις πολιτικές και τις διαδικασίες (που από μόνη της είναι αδύνατη όταν απαιτείται η ειδικευμένη γνώση), και οι αντιπρόσωποι έχουν μόνο το καθήκον να τις εφαρμόσουν, θα δράσουν ανεξάρτητα αν δεν συμφωνούν με τις αποφάσεις και είναι βέβαιοι ότι θα μπορέσουν να γλιτώσουν την οποιαδήποτε τιμωρία τους. Η δημοκρατία είναι από μόνη της αναγκαστικά αντιπροσωπευτική, όχι άμεση, όταν λειτουργεί σε μεγάλη κλίμακα-δεν μπορεί να δημιουργήσει οργάνωση χωρίς ιεραρχία και έλεγχο.

Επειδή οι μαζικές οργανώσεις πρέπει να αυξήσουν την παραγωγή για να διατηρήσουν και να διευρύνουν την ύπαρξή τους, τείνουν να επεκτείνουν ιμπεριαλιστικά τη σφαίρα επιρροής τους. Καθώς οι πόλεις και οι βιομηχανίες βασίζονται σε εξωτερικούς πόρους, επιδιώκουν να αδράξουν τις γύρω περιοχές για γεωργική και βιομηχανική χρήση, καθιστώντας τις αφιλόξενες για το οικοσύστημα και τις αυτάρκειες ανθρώπινες κοινότητες. Αυτή η περιοχή θα επεκταθεί σε σχέση με οποιαδήποτε αύξηση του πληθυσμού ή της εξειδίκευσης της εργασίας που θα βιώσει η πόλη. Θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι η

βιομηχανική παραγωγή θα μπορούσε να διατηρηθεί στο επίπεδο που είναι τώρα ή ακόμη και να μειωθεί αφήνοντας στα οικοσυστήματα και στους μη βιομηχανικούς λαούς κάποια περιθώρια να συνυπάρξουν. Πρώτον, η πρόταση θέτει το ερώτημα γιατί ο πολιτισμός πρέπει να καθορίσει ο ίδιος τα όρια του και όχι τα θύματα της θήρευσης του. Δεύτερον, δεν υπάρχουν ιστορικά παραδείγματα παραγωγικών οικονομιών που δεν επεκτάθηκαν, κυρίως επειδή επεκτείνονται αφού εξαντλήσουν τους πόρους που έχουν στη διάθεσή τους εκείνη τη δεδομένη στιγμή.

Η διαρθρωτική πολυπλοκότητα και η ιεραρχία του πολιτισμού πρέπει να απορριφθούν, μαζί με τον πολιτικό και οικολογικό ιμπεριαλισμό που απλώνεται σε όλο τον κόσμο. Οι ιεραρχικοί θεσμοί, η εδαφική επέκταση και η μηχανοποίηση της ζωής, είναι απαραίτητοι για να μπορεί να υπάρχει η μαζική παραγωγή και η διαχείριση της. Μόνο οι μικρές αυτόνομες κοινότητες μπορούν να συνυπάρξουν με άλλα όντα, ανθρώπινα ή μη, χωρίς να επιβάλλουν οποιαδήποτε εξουσία σε αυτά.

Αριστερά; Όχι ευχαριστώ! [John Zerzan]

Δεν είναι ότι δεν υπάρχει ενεργητικότητα αυτή τη στιγμή στον κόσμο. Οποιαδήποτε μέρα, σε οποιαδήποτε ήπειρο, μπορεί να δει κανείς αντικυβερνητικές εξεγέρσεις, άμεσες δράσεις υπέρ της απελευθέρωσης των ζώων ή για την προστασία της γης, συντονισμένες προσπάθειες αντίστασης στην κατασκευή φραγμάτων, λεωφόρων, βιομηχανικών εγκαταστάσεων, εξεγέρσεις στις φυλακές, αυθόρμητα ξεσπάσματα και στοχευμένοι βανδαλισμοί από αγανακτισμένους και οργισμένους, ακηδεμόνευτες απεργίες, τη δραστηριότητα αμέτρητων κέντρων αντιπληροφόρησης, περιοδικών και κατασκηνώσεων, σχολείων και συγκεντρώσεων πριμιτιβιστικών δεξιοτήτων, ομάδες αυτομόρφωσης, τους Food Not Bombs κλπ. Ο κατάλογος των δράσεων αντίστασης και εναλλακτικών εγχειρημάτων είναι πολύ μεγάλος.

Αυτό που δε συμβαίνει είναι η αριστερά. Ιστορικά, έχει αποτύχει παταγωδώς. Ποιον πόλεμο, οικονομική ύφεση ή οικοκτονία έχει ποτέ αποτρέψει; Η αριστερά αυτή τη στιγμή υπάρχει κυρίως σαν ένα εργαλείο διαμαρτυρίας στα, ας πούμε, εκλογικά τσίρκα, στα οποία όλο και λιγότεροι πιστεύουν ούτως ή άλλως. Δεν αποτελεί πηγή έμπνευσης εδώ και δεκαετίες, αργοπεθαίνει.

Η αριστερά, μας στέκεται εμπόδιο και πρέπει να φύγει.

Όλο το ζουμί είναι σήμερα στην αναρχία. Εδώ και περίπου δέκα χρόνια, γίνεται όλο και πιο ξεκάθαρο ότι οι αναρχικοί είναι νέοι με πάθος και ευφυΐα. Οι προοδευτικοί, οι σοσιαλιστές και οι κομμουνιστές είναι γκριζομάλληδες και δεν αγγίζουν τη νεολαία. Κάποια πρόσφατα κείμενα αριστεριστών (π.χ. το *Ininitely Demanding* από τον Simon Critchley) εκφράζουν την ελπίδα ότι η αναρχία θα αναζωογονήσει την αριστερά, που τόσο το έχει ανάγκη. Αυτό φαίνεται σε μένα απίθανο.

Και τι είναι η αναρχία σήμερα; Κατά τη γνώμη μου, αυτή είναι η πιο σημαντική

υπόθεση. Μια βασική αλλαγή συμβαίνει εδώ και ένα διάστημα, που δεν έχει βγει αρκετά προς τα έξω για ευνόητους λόγους.

Ο παραδοσιακός ή ο κλασικός αναρχισμός είναι τόσο ξεπερασμένος όσο και η υπόλοιπη αριστερά. Δεν είναι σε καμία περίπτωση κομμάτι της απότομης αύξησης του ενδιαφέροντος για την αναρχία που συχνά παρατηρείται. Ας

σημειωθεί εδώ ότι δεν είναι ο αναρχισμός που προχωράει μπροστά αλλά η αναρχία. Οχι μια κλειστή, ευρωποκεντρική ιδεολογία, αλλά μια ανοιχτή, χωρίς όρια, αμφισβήτηση και αντίσταση.

Η κυρίαρχη τάξη έχει δείξει ότι μπορεί να είναι απίστευτα ευέλικτη, ικανή να αφομοιώσει ή να ξεπεράσει αμέτρητες ριζοσπαστικές κινήσεις και εναλλακτικές προσεγγίσεις. Γι' αυτό το λόγο, κάτι πιο βαθύ απαιτείται, κάτι που δε θα μπορεί να περικλειστεί στους όρους του συστήματος. Αυτός είναι ο κύριος λόγος της αποτυχίας της αριστεράς: αν η βασική αρχή δεν αμφισβητείται σε

ένα βαθύτερο επίπεδο, η αφομοίωση είναι σίγουρη. Ο αναρχισμός, μέχρι τώρα, δεν έχει ξεφύγει από τη σφαίρα του κεφαλαίου και της τεχνολογίας. Έχει αποδεχθεί θεσμούς όπως ο καταμερισμός της εργασίας και η εξημέρωση της φύσης, πρωταίτια της μαζικής κοινωνίας, την οποία επίσης έχει αποδεχθεί.

Βάλτε μια νέα προοπτική. Αυτό που κατ' εξοχήν εμφανίζεται με πολλά ονόματα: αναρχοπριμιτιβισμός, νεοπριμιτιβισμός, πράσινη αναρχία, κριτική πολιτισμού, ανάμεσα σε άλλα. Εν ολίγοις, ας πούμε απλά ότι είμαστε πριμιτιβιστές. Υπάρχουν σημάδια αυτής της παρουσίας σε πολλά μέρη για παράδειγμα, στη Βραζιλία, όπου συνάντησα εκατοντάδες νέους κυρίως ανθρώπους στο καρναβάλι του Revolucao το Φεβρουάριο του 2008. Πολλοί μου είπαν ότι η τάση του πριμιτιβισμού ήταν στο επίκεντρο της συζήτησης και ότι ο παλιός αναρχισμός όδευε φανερά προς το τέλος του. Υπάρχει ένα αντιπολιτισμικό δίκτυο στην Ευρώπη, που συμπεριλαμβάνει άτυπες σχέσεις και αρκετά συχνές συναντήσεις σε χώρες από τη Σουηδία έως την Ισπανία και την Τουρκία.

Θυμάμαι τον ενθουσιασμό μου όταν ανακάλυψα Καταστασιακές ιδέες: την έμφαση στο παιχνίδι και στο δώρο, επίγειες απολαύσεις που δεν αποτελούν θυσιαστική αυταπάρηση. Το αγαπημένο μου σύνθημα από αυτό το ρεύμα: «Κάτω από την άσφαλτο υπάρχει παραλία». Ομως εμποδίστηκαν από τα συμβούλια των εργαζομένων / παραγωγών, πτυχή του προσανατολισμού τους, που ήταν σε αντίθεση με το παιχνιδιάρικο κομμάτι. Τώρα ήρθε η ώρα να αφήσουμε το τελευταίο και να πραγματώσουμε το άλλο, το πολύ πιο ριζοσπαστικό κομμάτι.

Μια νεαρή γυναίκα στην Κροατία το προχώρησε με το συμπέρασμα της ότι ο πριμιτιβισμός είναι στη βάση του ένα πνευματικό κίνημα. Μήπως η αναζήτηση της ολότητας, της αμεσότητας, της επανασύνδεσης με τη γη είναι κάτι μη πνευματικό; Το Νοέμβριο του 2008, ήμουν στην Ινδία In November 2008 (Delhi, Jaipur), και είδα ότι παρουσιάζοντας μια αντιβιομηχανική προσέγγιση είχε απήχηση σε ανθρώπους διαφόρων πνευματικών υποβάθρων, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που πιστεύουν στον Γκάντι.

Διάσπαρτες πριμιτιβιστικές φωνές και δραστηριότητες υπάρχουν αυτή τη στιγμή στη Ρωσία, στην Κίνα, στις Φιλιππίνες και αναμφίβολα και αλλού. Μπορεί να μην συγκροτεί ακόμα ένα κίνημα που ξεχύνεται κάτω από την επιφάνεια, αλλά η πραγματικότητα πιέζει προς αυτή την κατεύθυνση, όπως το

βλέπω εγώ. Δεν είναι μόνο μια λογική εξέλιξη, αλλά μια στοχευμένη άρνηση στην καρδιά της κυριαρχίας, εδώ και καιρό.

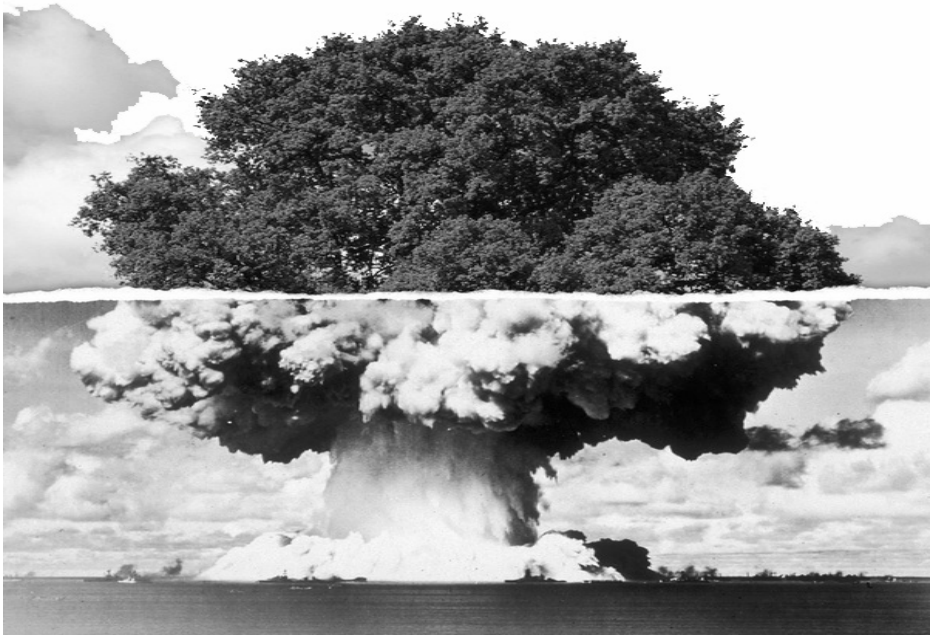
Αυτό το εκκολαπτόμενο πριμιτιβιστικό κίνημα δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη, δεδομένης της σκοτεινής κρίσης που βλέπουμε, που εμπλέκει κάθε σφαίρα της ζωής. Στρέφεται ενάντια στο βιομηχανικό σύστημα και στις υποσχέσεις για υψηλή τεχνολογία, οι οποίες έχουν μόνο βαθύνει την κρίση. Ο πόλεμος στο φυσικό κόσμο και μια ολοένα και περισσότερο άγονη, έρημη και χωρίς νόημα τεχνοκουλτούρα είναι αδιαμφισβήτητα γεγονότα. Η συνεχής πορεία της Μηχανής δεν είναι η απάντηση, αλλά, ουσιαστικά το πρόβλημα. Ο παραδοσιακός, αριστεριστικός αναρχισμός ήθελε τα εργοστάσια να αυτοδιαχειρίζονται από τους εργάτες. Εμείς θέλουμε έναν κόσμο χωρίς εργοστάσια. Θα μπορούσε να είναι πιο σαφές ότι, για παράδειγμα, η υπερθέρμανση του πλανήτη είναι ένα αποτέλεσμα της εκβιομηχάνισης; Και οι δύο ξεκίνησαν πριν από 200 χρόνια και κάθε βήμα προς τη βιομηχανοποίηση είναι κι ένα βήμα προς την υπερθέρμανση του πλανήτη.

Η πριμιτιβιστική προοπτική αντλεί από την αυτόχθονη, πριν την εξημέρωση σοφία, προσπαθεί να μάθει από τα εκατομμύρια χρόνια ανθρώπινης ύπαρξης πριν από τον πολιτισμό και έξω από αυτόν. Η οστρακοαλιεία και κυνηγετική ζωή, γνωστή και σαν κοινωνία ομάδων, ήταν η αυθεντική και μόνη αναρχία: η πρόσωπο-με-πρόσωπο κοινότητα στην οποία οι άνθρωποι αναλάμβαναν την ευθύνη για τον εαυτό τους και ο ένας για τον άλλον. Θέλουμε μια εκδοχή αυτού, έναν ριζικά αποκεντρωμένο βιόκοσμο και όχι την παγκοσμιοποιημένη, τυποποιημένη πραγματικότητα της μαζικής κοινωνίας, στην οποία όλη η λαμπερή τεχνολογία στηρίζεται στη σκλαβιά των εκατομμυρίων και τη συστηματική δολοφονία της γης. Μερικοί τρομοκρατούνται από αυτές τις νέες απόψεις. Ο Noam Chomsky, που καταφέρνει να πιστεύει ακόμα όλα τα ψέματα της Προόδου, μας αποκαλεί «γενοκτόνους». Λες και η συνεχής ανάπτυξη του μοντέρνου τεχνολογικού κόσμου δεν είναι ήδη μια γενοκτονία!

Βλέπω ένα αυξανόμενο ενδιαφέρον για την αμφισβήτηση αυτής της πορείας θανάτου στην οποία είμαστε. Στο κάτω-κάτω, πού έχει κάνει καλό ο Διαφωτισμός ή ο νεωτερισμός στους ισχυρισμούς του για καλύτερευση της ζωής; Η πραγματικότητα εξαθλιώνεται σταθερά με κάθε τρόπο. Οι πλέον σχεδόν καθημερινές ανθρωποσφαγές του «σχολείο / εμπορικό κέντρο / χώρος εργασίας» κραυγάζουν τόσο δυνατά όσο η οικολογική καταστροφή που επίσης

ξεδιπλώνεται σε όλο τον κόσμο. Η αριστερά έχει προσπαθήσει να εμποδίσει την εμβάθυνση του δημόσιου λόγου, η οποία είναι επιτακτικής ανάγκης και την αναζήτηση του πραγματικού βάθους των τρομακτικών εξελίξεων που αντιμετωπίζουμε. Η αριστερά πρέπει να φύγει, έτσι ώστε ριζοσπαστικά, εμπνευσμένα οράματα να έρθουν στο προσκήνιο και να μοιραστούν.

Ενας όλο και αυξανόμενος τεχνοποιημένος κόσμος, όπου όλα είναι σε κίνδυνο είναι αναπόφευκτος αν συνεχίσουμε να τον αποδεχόμαστε σαν τέτοιο. Η δυναμική όλου αυτού στηρίζεται στους πρωταρχικούς θεσμούς που πρέπει να αμφισβητηθούν. Βλέπουμε τις απαρχές αυτής της αμφισβήτησης τώρα, πέρα από τους ψευδείς ισχυρισμούς της τεχνολογίας, του κεφαλαίου και του πολιτισμού του μεταμοντέρνου κυνισμού – και πέρα από το πτώμα της αριστεράς και τους εξαιρετικά περιορισμένους ορίζοντες της.

ΣΥΜΠΡΑΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

adamasto.squat.gr

